

ת"פ 56019/05/20 - מדינת ישראל נגד איוון קזקוב

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 56019-05-20 מדינת ישראל נ' קזקוב
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איוון קזקוב

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה מתמחה מור ייעבץ

הנאשם וב"כ עו"ד קוגן

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין תשל"ז 1977 (להלן: "החוק").

בתאריך 24.2.2020 בסמוך לשעה 8:00 הגיע המתלונן, יליד 00.00.48, בעל חברת הובלה, עם המשאיות שלו למפעל ויליפוד ביבנה במסגרת שירותי הובלה שהוא מספק למפעל.

בהמשך ובסמוך לשעה 8:00 הגיע הנאשם במסגרת עבודתו עם רכבו למפעל כאשר במושב לידו בת זוגו (להלן: "ירדן") כשברכב ישבו שלושה אחרים שזהותם אינה ידועה. הנאשם החנה את רכבו באופן שחסם חלקית את כביש הגישה ליציאה מהמפעל ונכנס עם האחרים לתוך המפעל כשירדן נותרה ברכב.

המתלונן פנה לירדן וביקש ממנה להזיז את הרכב טרם יציאת המשאיות מהמפעל. באותן הנסיבות התפתח דין

ודברים בין ירדן למתלונן במסגרתו פתח המתלונן את דלת הרכב ובהמשך ירדן יצאה מהרכב. במהלך דין ודברים עם המתלונן התקשרה ירדן לנאשם והאחרון הגיע בריצה לעבר המתלונן. הנאשם נצמד למתלונן שבתגובה אחז עם ידו בפניו של הנאשם והדף אותו לאחור.

הנאשם הזיז את ידו של המתלונן והיכה בפניו באגרופ. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלונן נפוחות משמעותית ורגישות באזור ה TMJ מימין וכן נפוחות תת עורית באזור הפרוטיס מימין.

המענה לכתב האישום וגדר המחלוקת

2. במענה לכתב האישום טען הנאשם לאכיפה בררנית בשל כך שהמאשימה לא נקטה הליכים כנגד המתלונן בגין חלקו באירוע. הנאשם טען, כי מלכתחילה הוא סומן כמטרה על ידי החוקר שטיפל בתיק ולכן היחידה החוקרת לא בדקה כנדרש את חלקו של המתלונן באירוע.

עוד נטען, כי עדותו של המתלונן נגבתה בנוכחות בנו באופן שחלקים ממנה נמסרו על ידי הבן ולא על ידי המתלונן עצמו, כך שעדות זו זוהמה.

ההגנה בסיכומיה התמקדה בטענות ההגנה ופחות בראיות המאשימה לעצם קרות האירוע, תקיפת הנאשם את המתלונן כשהטענה היא לתגובה אינסטינקטיבית של הנאשם לנוכח תקיפתו על ידי המתלונן, וכי אין מדובר באגרופ.

דין והכרעה

3. האירוע מתועד במצלמות האבטחה של המפעל והעיד בפניי מר גולן סעיד, עד אובייקטיבי, שנכח במקום, כך שדי באלה לצורך הכרעה בתיק אודות נסיבות תקיפת המתלונן. גם המאשימה וגם ההגנה ביקשו לאמץ את עדותו של העד סעיד. תמיכה לעדותו ניתן למצוא ביתר ראיות הצדדים.

4. אומר כבר עתה, כי גרסתו של המתלונן וגרסתו של הנאשם הייתה הכחשה של חלקם באירוע. כך הכחיש המתלונן, כי פתח את דלת הרכב במהלך דין ודברים עם ירדן וכן הכחיש שתקף את הנאשם בכך ששם את ידו על פניו והדפו ואילו הנאשם הכחיש שהיכה במתלונן במכת אגרופ.

גרסת השניים, לגבי מעורבותו של כל אחד מהם באירוע אינה מתיישבת עם התייעוד בסרטון האבטחה ועדותו של העד סעיד, שאין לו כל היכרות מוקדמת עם מי מהעורבים בתיק.

האירוע כולו מתועד במצלמות האבטחה, אם כי מדובר בתייעוד מרחוק, כך שלעתים קשה לעמוד על התנועות של הצדדים, ומצאתי את עדותו של מר סעיד מהימנה בשל כך שזו מתיישבת עם התייעוד במצלמות האבטחה ומשלימה לה. בנסיבות אלה, עדויות המתלונן והנאשם יתקבלו רק ככל שהן מתיישבות עם המתועד במצלמות האבטחה ועדותו של מר סעיד.

5. את האירוע ניתן לחלק לשניים.

החלק הראשון הוא המפגש בין המתלונן לירדן. במסגרת חילופי דברים ביניהם, המתלונן פתח את דלת הרכב ולאחר מכן הוא חזר לכיוון רכבו. בשלב זה ירדן יצאה מהרכב וחילופי הדברים ביניהם נמשכו.

בחלקו השני של האירוע, בעת שירדן והמתלונן מתווכחים ביניהם בנוכחות העדים סעיד ומרדכי לופוביץ, הגיע הנאשם בריצה וניגש אל המקום בו עמד המתלונן ואז מתרחשת התקיפה.

6. חרף גרסתו המכחישה של הנאשם, אין מחלוקת בין הצדדים, כי רכבו של הנאשם הוחנה ביציאה מהמפעל באופן שחסם חלק מנתיב הנסיעה, כעולה מתיעוד מצלמות האבטחה.

7. חרף הכחשת המתלונן, הרי שדלת רכבו של הנאשם נפתחה על ידו, במסגרת דין ודברים בינו לבין ירדן והוא אף שם את ידו על פניו של הנאשם והדפו.

8. מתיעוד מצלמות האבטחה, ת/3, עולים הפרטים הבאים:

א. בשעה 7:56 ניתן לראות את רכבו של הנאשם חונה ביציאה מהמפעל באופן שיש בו לחסום חלק מנתיב הנסיעה והנאשם נכנס רגלית למפעל. במקביל לכך, רכבו של המתלונן יוצא מהחנייה שבצד שמאל, מגיע בסמוך לעמדת השומר ועוצר על אי התנועה במקום. ניתן לראות את המתלונן ואת השומר משוחחים.

ב. יצוין, כי משאית שיוצאת מהמפעל בשעה 7:58 נאלצת לנסוע על אי התנועה בשל אופן העמדת רכבו של הנאשם במקום, דהיינו- חסימת חלק מנתיב הנסיעה.

ג. לאחר שהמשאית יצאה מהמפעל המתלונן מתקדם עם רכבו לעבר רכב הנאשם ומעמידו קצת אחרי אי התנועה שבסמוך כאשר השומר ניגש לשוחח עם ירדן שיושבת ברכב הנאשם.

ד. בזמן שהמתלונן ניגש לרכב של הנאשם ממתינה המשאית בה נהג העד סעיד לפני המחסום על מנת לצאת מהמפעל ולאחר מספר רגעים השומר מאפשר למשאית לצאת. המשאית נוסעת על אי התנועה על מנת לעבור משמאל לרכבו של המתלונן אך לא ממשיכה בנסיעה אלא נעצרת ליד רכב המתלונן. בשלב זה ניתן לראות, כי דלת רכב הנאשם בצד בו ישבה ירדן נפתחת. המתלונן חוזר לכיוון רכבו, ירדן יוצאת מהרכב, מתקרבת לרכב המתלונן והעד סעיד יורד מהמשאית וניגש לעברם. בשלב זה ניתן לראות את הנאשם רץ מהמפעל לכיוונם של המתלונן וירדן.

ה. בשלב שהנאשם מגיע לזירת האירוע ניתן לראות, כי ירדן נמצאת מימין לרכבו של המתלונן והמתלונן והעד סעיד נמצאים משמאל לרכב. ניתן עוד לראות, כי הנאשם רץ לעבר המתלונן וסעיד ולא לכיוונה של ירדן. הנאשם הגיע אל המתלונן בשעה 08:00:52 וכבר בשעה 08:00:55 ניתן לראות חילופי ידיים. כן ניתן לראות, כי פלג גופו העליון של הנאשם זז לאחור ולאחר מכן הנאשם מניף את ידו בתנועת אגרוף לעבר המתלונן ולאחר מכן העד סעיד מצליח להרחיק את הנאשם מהמתלונן. המתלונן מיד נכנס לרכבו ונוסע מהמקום. במקום נותרו הנאשם והעד סעיד ובסמוך להם גם השומר וירדן. ניתן לראות, כי הנאשם והעד משוחחים ביניהם, וכי אדם נוסף הגיע והזיז את רכבו של הנאשם לצד הדרך כך שלא יפריע לתנועה. בהמשך השומר מצטרף למתלונן ולעד והם משוחחים ביניהם.

ו. בשעה 08:03:19 עוזב העד סעיד את המקום והשומר חוזר לעמדת השמירה. בשעה 08:04:21 עוזב רכב הנאשם

את המקום.

9. עדותו של סעיד יש בה, כאמור, להשלים את מה שלא ניתן לראות בבירור במצלמות האבטחה וזה שתזוזת גופו של הנאשם לאחור הייתה בשל הדיפתו על ידי המתלונן.

10. המתלונן והנאשם מסרו לגבי חלקם גרסה שאינה עולה בקנה אחד עם עדותו של העד סעיד והתיעוד במצלמות האבטחה ולכן לא מצאתי לקבלן, אלא במקום שאלה מתיישבים עם יתר הראיות בתיק.

11. בתמונות שצילמו החוקרים בתיק ניתן לראות את החבלות על גופו של המתלונן (ת/12, ת/16).

כמו כן, צורף סיכום מבית החולים אודות החבלות שנגרמו למתלונן, כפי שנטען בכתב האישום (ת/1).

12. מי שדיווח למשטרה על האירוע היה קב"ט בבית חולים אסותא באשדוד. לפי הדיווח המתלונן מסר, כי הגיע לקבל טיפול רפואי לאחר שהותקף והוא מעוניין להגיש תלונה במשטרה. המודיע מסר שהמתלונן נמצא במיון, וכי "הוא עדיין מרגיש מפוחד" (ת/11).

13. **גולן סעיד** מסר בעדותו בפניי, כי באותה תקופה הוא עבד כסוכן מכירות בויליפוד ביבנה. אין לעד היכרות עם מי מהמעורבים, כך שאין לו כל עניין בתיק.

העד ראה ויכוח בין איש מבוגר, המתלונן, לבחורה צעירה, ירדן. הוא ירד מהמשאית והסביר למתלונן שירדן היא לא הנהגת, שכן הבחין שזו יושבה במושב ליד הנהג. היה שיח קולני בין המתלונן לירדן, אך העד אינו חושב שמישהו מהם היה נוקט באלימות. הנאשם הגיע בריצה והעד הבין שהוא בא כדי לסייע לירדן, אף שהמתלונן לא התכוון להרים עליה יד. הנאשם שאל מה קרה, הוא כעס, ירדן אמרה לו משהו והוא דיבר לא יפה למתלונן, שאף הוא קילל חזרה. העד הבין שזה עשוי להידרדר לאלימות ולכן נכנס ביניהם, המתלונן שלח את ידו כדי להדוף את הנאשם, כי הם התקרבו אחד לשני, המתלונן דחף את הנאשם בפניו וזה נהדף לאחור אך הספיק להכות במתלונן באגרופ. העד החזיק את הנאשם וניסה להרגיע אותו.

לדבריו, הוא הבין מהסיטואציה שהמתלונן לא ינצח באירוע האלים שהולך להתפתח ולכן החזיק בנאשם. הנאשם לא התחיל את התקיפה אבל העד החזיק אותו כדי שלא ימשיך להכות את המתלונן.

14. **מרדכי לופוביץ** מסר בעדותו בפניי, כי במועד האירוע הוא שימש כשומר ובקר כניסת ויציאת רכבים במפעל ויליפוד.

העד ביקש מירדן להיזיז את הרכב שחסם את נתיב הנסיעה וזו ניבלה את הפה וקיללה אותו. הוא מכיר את המתלונן מעבודתו כבעל החברה של המובילים של המפעל. ירדן קיללה את המתלונן וצעקה עליו, הרביצה לעצמה ואז הגיע הנאשם בריצה והיכה את המתלונן באגרופ. בהמשך העד ראה על פני המתלונן נפיחות ושריטות.

העד לא שמע חילופי דברים בין הנאשם למתלונן, אך ייתכן שזה בשל כך שעמד בסמוך ולא ממש לידם.

לאחר רענון זכרון הוסיף העד שהוא הפריד בין המתלונן לנאשם ולאחר מכן כל אחד מהם הלך לדרכו.

אמנם יש לעד זה היכרות עם המתלונן, אם כי לא ברמה חברית, אך לא התרשמתי שיש בעדותו ניסיון לסייע למתלונן. עדותו של העד מתיישבת עם התייעוד במצלמות האבטחה ועדותו של סעיד. העד ייחס לנאשם רק מכת אגרוף ללא דברים נוספים, כך שלא ביקש להשחיר את הנאשם, אלא מסר פרט שעלה מיתר העדויות בתיק.

15. **המתלונן** מסר גרסה מבולבלת, הוא נטה להגיב בכעס בגין השאלות שהופנו כלפיו מבלי שהייתה לכך סיבה. הוא הכחיש שפתח את הרכב בעת שירדן ישבה בתוכו וכן את תקיפת המתלונן בעת שזה ניגש אליו בריצה. הוא שב וסיפר על הכאתו באגרוף על ידי הנאשם ללא כל סיבה. לנוכח אופי עדותו של המתלונן, איני שוללת כי אינו זוכר היטב את האירוע, כך שלא התרשמתי שניסה לצמצם מחלקו באירוע. מכל מקום, תקיפתו על ידי הנאשם תועדה במצלמות האבטחה ועולה גם מעדותו של סעיד, כך שיש תימוכין לטענתו אודות תקיפתו על ידי הנאשם במכת אגרוף. כאמור, לא מצאתי לקבל את גרסתו המכחישה של המתלונן לגבי פתיחת דלת הרכב של הנאשם והדיפת הנאשם עם ידו בפניו.

16. **הנאשם** מסר שבשיחת הטלפון שמע צעקות ולא ידע במה המדובר, וכי הגיע למקום כדי לברר מה קרה. אלא שבסרטון ניתן לראות, כי הוא מגיע בריצה וישר ניגש למתלונן ולא לירדן, כך שהוא כלל לא ניסה לברר מה קרה. יתירה מכך, בחקירתו במשטרה מסר, כי הגיע בריצה "**כדי לסגור לו את הפה**" (ת/5 שורה 48). ואכן הנאשם ישר ניגש למתלונן. העד סעידי מסר שהבין שהולך להיות אירוע אלים והבין שזה יהיה מכיוון הנאשם ולכן ישר אחז בו. הנאשם הגיע בריצה והתקרב למתלונן ולכן אני מקבלת, כי הגם שהמתלונן הכחיש שתקף את הנאשם הוא עשה זאת כדי להרחיקו ממנו.

הנאשם הכחיש את הכאת המתלונן ומסר שאינו שולל שבתגובה אינסטיקטיבית ידו פגעה במתלונן, אלא שגרסה זו לא מתיישבת עם התייעוד במצלמות האבטחה ועדותם של סעיד, לופוביץ, המתלונן, התמונות והתייעוד הרפואי ודינה להידחות.

17. בגרסת הנאשם בחקירתו במשטרה יש כדי לתמוך בראיות המאשימה.

מחקירת הנאשם, ת/5 עלה, כי הוא הגיע למפעל ביחד עם ירדן ושלושה פועלים. הוא נכנס למפעל עם הפועלים וירדן נשארה ברכב אותו החנה "בחול" על מנת שלא להפריע לתנועה. בזמן שהסתובב בתוך המפעל ירדן התקשרה **והוא שמע ברקע "צעקות וקללות ורצתי החוצה לאיפה שהיה הרכב"** (שורה 15). הוא ראה שירדן והמתלונן צמודים ומתווכחים. הוא שמע את המתלונן מאיים על ירדן ואת ירדן צועקת עליו. לדבריו "**היו שם לידו** (ליד המתלונן- א.ס.ח) **שני שומרים של המקום שעמדו במרכז ההתקהלות, הם ראו שאני רץ לכיוון הם עצרו אותי ואז הזקן בא לכיוון שלי ותפס לי את הלחי עם היד שלו וזה תוך כדי שהשומרים עליי תפסו אותי בגוף שאני לא אתקרב אליו כנראה שחשבו שאני בא להרביץ לו. העפתי את היד שלו מהפנים שלי ואז השומר שהיה שם הדף אותו ממני ושומר אחר החזיק אותי"** (שורות 17-20). לדבריו, **ירדן לא אמרה לו דבר אך הוא שמע את הצעקות ברקע**. חרף מה שניתן לראות בסרטון מצלמות האבטחה ת/3 הנאשם טען, כי רכבו

לא חסם את כביש הכניסה/יציאה מהמפעל (שורות 28-29). כשנשאל באיזה אופן איים על המתלונן על ירדן השיב, שזה אמר שייתן לה סטירה ועוד דברים שאינו זוכר. לדבריו, המתלונן אף איים עליו "אני אזיין אותך" ולאחר מכן תפס לו בלחי בצורה מזלזלת והנאשם בתגובה העיף למתלונן את היד והכל כשהשומרים עומדים בניהם (שורות 40-44). הנאשם הכחיש שעשה פעולה נוספת מעבר להדיפת ידו של המתלונן. כאשר נשאל מדוע הלך לכיוון המתלונן הסביר "כדי לסגור לו את הפה. אני באתי אליו רק בשביל לדבר איתו ולראות מה קרה כי ראיתי שהוא צועק ומאיים שם. מתנהג בצורה תוקפנית בזמן שהשומרים מונעים ממנו להגיע לירדן" (שורות 48-50). הנאשם ציין, כי מדובר במתלונן שהוא זקן, כבן 70. כאשר הוטח בנאשם, כי תקף את המתלונן באגרופו בפניו השיב, "לא נכון. לא היו שם ידיים בכלל. הם לא נתנו לנו להתקרב אחד לשני" (שורות 55-56).

כמו כן, הכחיש הנאשם, כי נגרמו חבלות למתלונן. כאשר הוצגו לו תמונות של המתלונן עם החבלות טען שאלה נגרמו כנראה באירוע אחר. בהמשך הוסיף, כי ייתכן שהחבלה נגרמה למתלונן מהשומרים שהפרידו בניהם.

לאחר שהוצג לו הסרטון ממצלמות האבטחה טען "ורואים אותי מעיף לו את היד מתוך אינסטינקט" (שורות 84-85). לדברי הנאשם בתום האירוע ולאחר שהמתלונן נכנס לרכבו הוא איים עליו "אל תדאג אותך אני אזיין" הנאשם הלך לעברו והמתלונן נסע מהמקום (שורות 87-88).

הנאשם הוסיף, כי ניתן לראות בסרטון שהמתלונן תקף את ירדן. לדבריו, ירדן צילמה את מספר הרכב של המתלונן על מנת להגיש תלונה במשטרה והנאשם הוא ששכנע אותה לא לעשות כן.

18. מר סעיד, העד הנייטרלי ששני הצדדים סומכים על עדותו אמר, כי ניגש לחצוץ בין המתלונן לנאשם, כי הנאשם הגיע בריצה והיה ברור לו שיקרה משהו. מהתיעוד בסרטון ניתן לראות שהנאשם רץ אל המתלונן. לא ניתן לנתק, הגם שהמתלונן הכחיש את הדברים, כי הוא ביקש להדוף את הנאשם ואפילו אניח שלא עשה כן לצורך הדיפה אלא כדי לתקוף את הנאשם, הרי שהנאשם יכול היה להימנע מהסלמת האירוע ולהתרחק כשסעיד ניסה להרחיקו. דווקא עדות הנאשם במשטרה מלמדת, כי רץ לעבר המתלונן על מנת לבוא עמו חשבון וייתכן שאם סעיד לא היה אווז בו האירוע היה חמור יותר.

19. ירדן דהן, בת זוגו של הנאשם סיפרה בעדותה בפניי, כי פחדה מאוד מהמתלונן, אך לא היה לה הסבר מדוע הלכה אחר המתלונן תוך שהיא קוראת לעברו "בוא תרביץ לי". מדובר בהתנהלות מתריסה ולא כזו שמלמדת על חשש שלה ממנו. לפי עדותו של סעיד היה ויכוח בין ירדן למתלונן ולכן הוא ירד מרכבו כדי להפריד או לסייע במידת הצורך וכדי שהאירוע לא יסלים.

20. נוכח כל האמור לעיל, הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם היכה במתלונן במכת אגרופ, לאחר שזה נגע עם ידו בפניו והדפו, עת התקרב אליו בריצה. עתה נותר לבחון את טענות ההגנה של הנאשם.

מחדלי חקירה

21. ב"כ הנאשם טען, כי נפלו פגמים בחקירת המתלונן שכן חלק מהדברים שנרשמו מפיו הם דברים שנאמרו על ידי בנו.

22. אין מחלוקת, כי עדותו של המתלונן נגבתה בבית חולים בנוכחות בנו. חקירת המתלונן תועדה במצלמת הגוף שנשא השוטר ובה ניתן לראות, כי מדי פעם בנו של המתלונן מוסר דברים לשוטר.

23. **מתן וקסלברג**, מי שגבה את עדות המתלונן בביה"ח, מסר בעדותו בפניי, כי המתלונן היה עם חבלה בפניו ולכן בנו עדכן אותו בפרטי האירוע.

לדבריו, הדברים שנרשמו בדוח הפעולה (ת/15) את חלקם שמע מהמתלונן ואת חלקם מבנו.

לגבי עדות המתלונן הסביר העד שהדברים נרשמו מפי המתלונן ולא בנו, אף אם זה אמר דברים במהלך גביית העדות.

העד מסר, כי ככלל עדות נגבית בנוכחות הנחקר בלבד, אך בעניינו של המתלונן דובר בחדר מיון בביה"ח, שם אין לעד חדר נפרד לקיום החקירה ולכן אין לו שליטה על הנוכחים במקום.

את הסרטון ממצלמות האבטחה מסר לו בנו של המתלונן שקיבל זאת מקב"ט המפעל. העד לא יודע כמה סרטונים של האירוע היו. לאחר שהוצג לו, כי בתיעוד ממצלמת הגוף ניתן לראות שהבן מציג לו סרטון וניתן לראות סרטון נוסף שיש בידי הבן הסביר העד שהוא אינו אחראי על עריכה או מה שנעשה בסרטונים או כמה סרטונים היו. אין מחלוקת שניתן לראות מעבר בין סרטון לסרטון במה שהוצג לעד.

24. אני מקבלת את דברי השוטר וקסלברג, כי התנאים לגביית העדות בביה"ח אינם בשליטתו, כך שלא מדובר בחדר סגור בו נוכחים הנחקר והחוקר בלבד. יחד עם זאת, מדובר היה בבנו של המתלונן, ולא עלתה כל טענה שהבן נתבקש לעזוב וסירב, כך שלא היה מקום לגביית עדות המתלונן בנוכחות בנו, ללא קשר לעובדה שהבן אינו עד בתיק.

25. חרף האמור לעיל, אין בידי לקבל את עמדת ההגנה. במענה לכתב האישום נטען, כי עד זה זיהם את את עדות המתלונן מאחר שגביית העדות הייתה בנוכחות ואף בהתערבות בנו, כאשר חלק מהדברים שנרשמו הם מפי הבן, אלא שלא מדובר בדברים מהותיים שיש בהם להשליך על ההכרעה בתיק זה.

26. החוקר שגבה את הודעת המתלונן נשא מצלמת גוף ולכן הדברים מתועדים. ממילא עדותו של המתלונן אינה העדות היחידה או העקרית עליה מתבססת ההכרעה בתיק. צילומי האבטחה ועדותו של סעיד הן הראיות המרכזיות. ממילא קיבלתי את גרסת המתלונן והנאשם רק ככל שאלה אינן סותרות את התיעוד המצולם ואת עדותו של סעיד. משכך, לא ברור כיצד היה בנוכחות הבן או בדברים שמסר כדי לפגום בגרסת המתלונן או לפגוע בהגנת הנאשם. זאת מבלי להקל ראש בפסול שיש בגביית עדות המתלונן בנוכחות אדם נוסף ובמקרה

זה הבן.

27. אשר לסרטונים ממצלמות האבטחה, הרי שהיה מקום לתפיסת מלוא צילומי האבטחה במפעל. יחד עם זאת, לא הועלתה כל טענה, כי היו חלקים של האירוע שאינם מופיעים בתיעוד שכן נאסף ועל כן לא מצאתי ליתן לכך משקל.

28. מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירה שיוחסה לו (ראו רע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15) פסקה 9, ע"פ 9908/04 נסראלדין נ' מדינת ישראל (31.7.06) פסקה 9 וע"פ 3573/08 עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל (13.4.2010), פסקה 37)).

בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוחיון נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

29. אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה, מקיפה ועניינית בכל אירוע אותו הם חוקרים וזאת כדי לחשוף את האמת.

יחד עם זאת, בחנתי את הדברים ואני סבורה שדי בתשתית הראייתית שהונחה בפניי להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל לספק סביר. איני מוצאת שמדובר בפגמים מהותיים ולכן אין במחדלי החקירה להקים ספק או לפגום במארג הראיות שהוצג על ידי המאשימה.

הגנה עצמית

30. סעיף 34' לחוק קובע כך:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנסקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

31. בע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (25.10.06), סעיף 13) נקבע כך:

"שישה הם התנאים שבהתקיימם עומדת לנאשם ההגנה העצמית, כפי שהוגדרו בחוק, ופורשו בפסיקה ובספרות. הראשון הוא תנאי התקיפה שלא כדין. השני הוא תנאי הסכנה. תנאי מוקדם למעשה ההתגוננות הוא קיומה של 'סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו'. על הסכנה

להיות מוחשית ולא סכנה שהסתברות התממשותה ערטילאית גרידא [...] התנאי השלישי הוא תנאי המיידיות. לפי לשון החוק, נדרש כי מעשה ההתגוננות היה 'דרוש באופן מייד' על מנת להדוף את התקיפה. תנאי זה בוחן את עיתוי המעשה, על שני היבטיו: על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי על מנת להדוף את התקיפה, ועליה להיפסק מרגע שלא נדרש עוד מעשה התגוננות על מנת להדוף את התקיפה [...]. התנאי הרביעי הינו שהאדם לא נכנס למצב בהתנהגות פסולה [...] התנאי החמישי הוא תנאי הנחיצות [...] תנאי הנחיצות כולל בתוכו הן את הנחיצות האיכותית (בפני העושה לא עמדו אלטרנטיבות אחרות) והן את הנחיצות הכמותית (העושה לא יכול היה לנקוט בכוח מועט יותר) [...] התנאי השישי הוא תנאי הפרופורציה. נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולת המגן לנזק הצפוי מן התקיפה".

32. בע"פ 6147/07 אביסיריס נ' מדינת ישראל (2.7.09), סעיף 33 נקבע, כי "יש להבחין בין חמשת התנאים הראשונים, אשר הינם יסודות עובדתיים מובהקים, לבין התנאי השישי, שהינו תנאי נורמטיבי, הנקבע על-ידי בית המשפט..."

33. סעיף 34ה' לחוק שכותרתו "נטל ההוכחה" קובע, כי "מלבד אם נאמר בחיקוק אחרת, חזקה על מעשה שנעשה בתנאים שאין בהם סייג לאחריות פלילית".

סעיף 34כב(ב) לחוק הדין ב"נפקותו של ספק" קובע, כי "התעורר ספק סביר שמא קיים סייג לאחריות פלילית, והספק לא הוסר, יחול הסייג".

34. מכל האמור לעיל, עולה, כי הנטל להוכחת קיומם של התנאים המקימים את סייג ההגנה העצמית, רובץ על שכמו של הנאשם, אך זאת עד כדי הותרת ספק סביר בדבר קיומו של הסייג שבסעיף 34' לחוק.

35. לטענת הנאשם עומד לו סייג ההגנה העצמית וזאת לנוכח תקיפתו על ידי המתלונן, אשר הדף אותו עם ידו בפניו, כמפורט בכתב האישום וכעולה ממכלול הראיות.

36. המתלונן הדף את הנאשם לאחר שזה רץ לעברו, התקרב אליו בצורה שהיה בה ליצור חשש לתקיפתו, כפי שהעיד העד סעיד.

37. טענתו של הנאשם הייתה שלא היכה את הנאשם באגרוף ואם קיבל המתלונן מכה אזי זה כתוצאה מתגובה אינסטיקטיבית ולא בפעולה רצונית.

הנאשם הכחיש שהיכה באגרוף את המתלונן ולכן לא ברור כיצד יכול לעמוד לו הסייג של הגנה עצמית לגבי עובדה המוכחשת על ידו.

בסרטון ניתן לראות תנועות ידיים באוויר, כך שלא מדובר ב"יד שנזרקה" כתוצאה מהדיפת הנאשם לאחור. דווקא העובדה שהמתלונן הדף ממנו את הנאשם מצופה היה מהנאשם להתרחק מהמתלונן ולא לשוב לעברו ולהכותו

באגרוף.

המתלונן הדף את הנאשם לנוכח הסכנה שמשקפה לו, כפי שהעיד סעיד על הסיטואציה כולה וכיצד אף הוא חש שיש סכנה לשלום המתלונן.

בנסיבות אלה, אף אם אקבל את טענת הנאשם, ואיני מקבלת אותה, כי הוא היכה במתלונן במכת אגרוף בתגובה להדיפתו על ידי המתלונן, הרי שעמדו בפני הנאשם אפשרויות שונות לתגובה. הנאשם הוא שרץ והתקרב למתלונן עד, כי העד סעיד חצץ ביניהם מחשש שהנאשם יתקוף את המתלונן. העד סעיד הסביר, כי לא היה כל חשש שהמתלונן וירדן יתקפו האחד את השני. גם לאחר שהמתלונן הדף את הנאשם עמדו בפני האחרון אפשרויות נוספות לפעולה כמו להתרחק או להדוף חזרה את המתלונן על ידי דחיפתו. מתיאור העדויות והעולה מסרטון מצלמות האבטחה, הנאשם הגיע בריצה, לא עצר לברר עם הנוכחים מה קרה ובחר לגשת למתלונן באופן שלפי תיאורי העד סעיד יש בו ליצור רושם לאיום כלפי המתלונן. כמו-כן הכאתו של אדם מבוגר במכת אגרוף אינה תגובה מידתית להדיפת המתלונן את הנאשם.

ריצת הנאשם לעבר המתלונן במקום לגשת לירדן והעובדה שבתוך שניות בודדות האירוע מסלים לאלימות מלמדת על הלך רוחו של הנאשם והעובדה שתקיפת המתלונן לא הייתה בזיקה ובתגובה להדיפתו על ידי המתלונן, אלא כפי שהעיד בחקירתו במשטרה, רצון לבוא חשבון עם המתלונן.

38. הדיפת המתלונן את הנאשם נועדה להרחיק את הסכנה ולא היה בה סכנה לנאשם שיכולה להצדיק את תקיפת המתלונן במכת אגרוף.

נוכח כל האמור לעיל, לא עומד לנאשם סייג הגנה עצמית.

אכיפה בררנית

39. סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מורה כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

40. בע"פ 8551/11 סלכני נ' מדינת ישראל (12.8.12), נקבע שאת טענת האכיפה הבררנית יש לבחון תוך התייחסות לשלוש שאלות. הראשונה- מה היא קבוצת השוויון שעמה נמנה מי שמעלה את טענת האכיפה הבררנית; השנייה- באותם מקרים שבהם הרשויות לא אוכפות או לא אוכפות באותה מידה כלפי כל מי שנמנה באותה קבוצת שוויון, כיצד יש לאבחן מצבים של אכיפה בררנית פסולה ממצבים רגילים ולגיטימיים של אכיפה חלקית מטעמים של מגבלת משאבים וסדרי עדיפויות; והשלישית- מה הוא הנטל הראייתי המוטל על מי שמעלה טענה של אכיפה בררנית, באופן כללי, ובמשפט הפלילי בפרט.

41. אכיפה בררנית צפויה לפגוע בעקרון השוויון ובתחושת הצדק ועשויה להקים הגנה פלילית. **על הטוען טענה שכזאת, הנטל להוכיח כי הופלה לרעה ביחס לאחרים, שעניינם דומה לשלו.** ההגנה מן הצדק בנסיבות

של אכיפה בררנית, תוענק רק כאשר האכיפה פוגעת בשוויון בין דומים, לשם השגה מטרה פסולה, על יסוד שיקול זר, או מתוך שרירות גרידא.

42. לטענת הנאשם, משבחרה המאשימה שלא להגיש כתב אישום כנגד המתלונן, הרי שנקטה באכיפה בררנית כנגדו.

43. קבעתי לעיל, כי לא עומד לנאשם סייג הגנה עצמית משלא התקיימו המבחנים הקבועים בחוק. יש לראות את תקיפת המתלונן את הנאשם, בכך ששם ידו על פניו ודחפו, בהקשר של מה שאירע לפני כן. לאחר חילופי דברים בין המתלונן לירדן הגיע הנאשם בריצה והתקרב למתלונן, באופן שאף העד סעיד פירש כמשהו שעשוי להגיע לכדי אלימות ולכן חצץ ביניהם, מתוך מחשבה שהנאשם עשוי לתקוף את המתלונן. משהנאשם המשיך להתקרב למתלונן, האחרון הדף אותו. הנאשם בתגובה היכה בו במכת אגרוף בפניו וגרם לו לחבלה של ממש. עסקינן במתלונן שהינו זקן, שביקש להדוף את הנאשם מחשש ממנו. התקיפה מצד המתלונן נועדה להרחיק את הסכנה מהנאשם, כפי שאף התמששה בסופו של דבר באותה מכת אגרוף. בנסיבות אלה, אין בסיס לטענה, כי היה מקום להגשת כתב אישום אף כנגד המתלונן, וכי משלא הוגש כזה יש בכך להקים לנאשם הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית. אין עניינו של הנאשם דומה לעניינו של המתלונן כלל ועיקר.

44. עוד יצוין, כי במענה לכתב האישום נטען, שהחוקר שי אבישי טהורי "הוא זה שסימן את הנאשם **כמטרה, בין היתר**" (עמ' 4 שורות 14-15), אולם בעדות החוקר בפני לא הועלתה טענה כזו כלפי העד.

שי אבישי טהורי, החוקר במטפל בתיק, אישר בעדותו בפניי, כי גם המתלונן נחקר באזהרה וטענותיה של ירדן הוטחו בפניו. לדבריו, המתלונן נחקר על האירוע כולו כולל פתיחת הדלת וכניסה לרכב. האזהרה של הנאשם אמנם הייתה כללית בגין עבירות של תקיפה ואיומים, אך בגוף החקירה הוא נשאל על כל חלקי האירוע. בנסיבות אלה, לא מצאתי כל פגם באופן חקירת המתלונן באזהרה.

השוטר וקסלברג מסר, כי בעת שחקר את המתלונן שמו של הנאשם כלל לא עלה שכן זהותו בשלב זה לא הייתה ידועה.

טענה זו של הנאשם ל"סימונו כמטרה" בתיק נזנחה במהלך שמיעת הראיות ומכל מקום דינה להידחות משנטענה בעלמא.

סוף דבר

45. האירוע מושא כתב האישום מתועד בסרטון ולתיעוד זה נוספו עדותם של מר סעיד, שעדותו מקובלת עלי, כמו גם על ב"כ הצדדים, וזו של מר לופוביץ באשר לנסיבות קרות האירוע. בנסיבות אלה לא נתתי אמון בגרסת הנאשם ובת זוגו. המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ולא עלה בידי הנאשם לעורר ספק סביר בראיות אלה או לבסס קיומה של הגנה עצמית (או ספק בקיומה של זו) או טענה לאכיפה

בררנית, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 1368(א) לחוק.

ניתנה היום, ט' שבט תשפ"ב, 11 ינואר 2022, במעמד הצדדים